

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Małgorzata Winkler-Galicka

Dariusz Śliwiński

3 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Wojciecha Kiszki

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 r.

sprawy skazanej **A. C.**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp.

z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II K 165/20

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 1 sentencji zaskarżonego wyroku, poprzez zastąpienie zapisu „kary pozbawiania wolności” słowami „kary pozbawienia wolności”.

2. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie XV części wstępnej wskazuje, że skazanie dotyczy przestępstwa popełnionego w dniu 16 sierpnia 2016 r.,

b) w punkcie XXXV części wstępnej dodaje, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie o sygn. II K 1797/18 warunkowo zawieszono wobec skazanej wykonanie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, oddając skazaną w okresie próby pod dozór kuratora,

c) z punktu 1 eliminuje z kar do połączenia karę pozbawienia wolności z punktu XXXV i na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów łączy pozostałe orzeczone wobec skazanej kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności i wymierza jej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wskazanym w punkcie XXXV części wstępnej wyroku.

3. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

4. Zwalnia skazaną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1270/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt II K 165/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	A. C.	Wyrokiem Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 11 sierpnia 2021 r., sygn. akt VIII K (...) A. C. została skazana za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 26 czerwca 2020 r. do 14 lipca 2020 r. i wymierzono jej za ten czyn karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z	Wyrok Sądu Rejonowego (...) w P.z dnia 11 sierpnia 2021 r.	k. 872

		<p>obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym</p>		
2.	A. C.	<p>Przeprowadzony przez kuratora sądowego wywiad środowiskowy doprowadził do ustalenia, że skazana nadal nie pracuje, utrzymuje się z wynagrodzenia uzyskiwanego przez męża oraz świadczeń socjalnych przyznanych na dwie córki, nad którymi sprawuje ona opiekę, przy czym starsza córka z uwagi na upośledzenie umysłowe posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym i wymaganej opiece i pomocy osób trzecich w jej codziennym funkcjonowaniu. Obecnie skazana jest w ciąży zagrożonej i przyjmuje w związku z tym leki na podtrzymanie i pozostaje pod stałą opieką ginekologa. Skazana leczy się psychiatrycznie z powodu zaburzeń adaptacyjnych w</p>	<p>Kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez zawodowego kuratora sądowego z maja 2022 r. wraz z dokumentacją medyczną</p>	k. 865-868

reakcji na ciężki stres oraz zaburzeń osobowości chwiejnej emocjonalnie. Pod koniec stycznia została poddana operacji ginekologicznej z powodu ciąży pozamacicznej. Skazana pozostaje też pod opieką lekarza ginekologa-onkologa. W czasie sprawowania dozoru nad skazaną w sprawie I Doz (...) z Sądu Rejonowego w O. do sprawy o sygn. II K (...) w okresie od listopada 2018 r. do listopada 2020 r. jej zachowanie nie budziło zastrzeżeń. Obecnie skazana prezentuje lekceważącą postawę wobec dozoru kuratora: nie reaguje na próby nawiązania z nią kontaktu, nie stawia się na wezwania, nie rozpoczęła wykonywania kary ograniczenia wolności. Nie przystąpiła do wykonywania prac na cele społeczne w żadnej ze spraw. Skazana w trakcie rozmowy z kuratorem zapewniała, że spłaca nałożone na nią obowiązki naprawienia szkód, jednak pomimo

		obietnicy dostarczenia kuratorowi wszystkich potwierdzeń wpłat z 2021 r. oraz 2022 r. nie uczyniła tego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
1.	Wyrok Sądu Rejonowego (...) w P. z dnia 11 sierpnia 2021 r.	Dokumenty mają charakter urzędowy, wydane zostały w odpowiedniej formie przez upoważnione do tego organy. Nie było podstaw do podważania wynikających z nich okoliczności, a również żadna ze stron nie negowała ich autentyczności i prawdziwości wynikających z nich informacji. Dokumenty te uzyskane przez Sąd Okręgowy obrazują obecną sytuację życiową skazanej A. C.. Nadto wyrok Sądu Rejonowego (...) w P. przeczył zapewnieniom obrońcy oskarżonej z wyboru – adw. M. S. o zaprzestaniu popełniania przez skazaną kolejnych czynów zabronionych.

2.	Kwestionariusz wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez zawodowego kuratora sądowego oraz załączona dokumentacja medyczna	
----	--	--

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W pierwszej kolejności warto przypomnieć, iż przy wydawaniu wyroku łącznego sąd powinien badać związki: podmiotowo-przedmiotowy jak i czasowy, zachodzące pomiędzy zbiegającymi się czynami, jako okoliczności istotne dla zastosowania jednej z dyrektyw wymiaru kary łącznej		

– absorpcji (w aktualnym stanie prawnym, od dnia 24 czerwca 2020 r. zastosowanie tej zasady jest niemożliwe z uwagi na nowelizację przepisu art. 86 § 1 kk określającego surowsze granice kary łącznej), asperacji (częściowa absorpcja) czy kumulacji (suma kar) ustalając czy związek ten jest ścisły, dość odległy lub w ogóle go brak (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa 73/18, Legalis nr 1813581). Dodać jeszcze warto, iż każdorazowo decyzja sądu o wysokości kary łącznej musi uwzględniać z jednej strony, że celem instytucji kary łącznej jest zapewnienia racjonalnego i humanitarnego stosowania kar i środków karnych, ale też nie może pomijać, że kara łączna nie jest swoistym narzędziem łagodzenia kar jednostkowych i polepszania sytuacji faktycznej oraz prawnej wielokrotnego sprawcy. Oznacza to w praktyce, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karę łączną orzeczoną na zasadzie absorpcji (jeśli sąd zgodnie z art. 4 § 1 kk stosuje przepisy poprzednio obowiązujące) albo kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane bardzo wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 września 2018 r., sygn. akt II AKa 144/18, Legalis nr 1852052). Wyrokowanie łączne w żadnym razie nie sprowadza się do automatycznego przyjmowania rozwiązania najkorzystniejszego dla skazanego i wymierzania mu kary łącznej na zasadzie absorpcji, której zastosowanie nie jest obowiązkiem sądu orzekającego, przeciwnie powinno mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć sytuacji bardzo

nietypowych. Stosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie przedstawia się jako obowiązek sądu orzekającego, ani nie stanowi punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 25 marca 2019 r., sygn. akt II AKa 362/18, Legalis nr 1997972).

Biorąc pod uwagę wszystkie powyżej przypomniane reguły i dyrektywy orzekania o karze łącznej, Sąd odwoławczy stwierdził, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej, w tym związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami i uwzględnił je w istotnym stopniu przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu zasady asperacji oraz określaniu wymiaru kary łącznej.

Obrońcy skazanej (autor apelacji i obecny obrońca z wyboru - autor pisma procesowego z dnia 18.03.2022 r.) nie negowali w żaden sposób ustalonego przez Sąd I instancji związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami objętymi węzłem wyroku łącznego stanowiącego przedmiot kontroli w tym postępowaniu odwoławczym. Wymienieni skupili się na osobie skazanej, opisując jej sytuację osobistą - zdrowotną, rodzinną i materialną, które ich zdaniem powinny skutkować wydaniem w instancji odwoławczej orzeczenia reformatoryjnego poprzez złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy, co pozwoliłoby skazanej ubiegać o odbywanie tej kary w systemie dozoru elektronicznego. Jednakże Sąd II instancji uznał, że po pierwsze, w tym wypadku

kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat jest karą bardzo łagodną. Po drugie, Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie miał na uwadze większość z tych podnoszonych przez obronę okoliczności (poza ciążą i operacją ginekologiczną gdyż to nowe dane, które pojawiły się dopiero w postępowaniu odwoławczym). Po trzecie, aktualna sytuacja życiowa, zdrowotna czy materialna skazanej, nie mogły być czynnikami determinującymi orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem zwiększonej absorpcji w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy także stoi na stanowisku, że A. C., która jest matką, oczekuje kolejnego dziecka, boryka się z określonymi problemami finansowymi i zdrowotnymi nie zasługuje na jeszcze większe złagodzenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności niż to, które otrzymała w zaskarżonym wyroku. Zrozumiałe życiowo są przy tym obawy skazanej przed wizją odbycia kary w izolacji więziennej i rozłąki z dziećmi. Niemniej jednak jest to niestety przykra ale naturalna konsekwencja wynikająca z konieczności odbycia kary przez jedno z rodziców. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że są powołane odpowiednie organy do niesienia pomocy w takich sytuacjach, które na czas odbywania przez skazaną kary pozbawienia wolności przejmą jej obowiązki wychowawcze względem dzieci, których ojcowie pozbawieni są władzy rodzicielskiej i nie interesują się ich losem. Nie można też zapominać o mężu skazanej A. C., który po okresie separacji zszedł się z nią i razem zamieszkują. Oczywiście rozłąka matki z córkami z pewnością jest trudnym przeżyciem ale możliwym

do przewidzenia dla osoby, która przez okres niespełna 2 lat z przestępstw oszustw uczyniła sobie sposób na życie i zarobkowanie. Przecież już w tamtym czasie (maj 2015 – kwiecień 2017), w datach tych czynów zabronionych była ona matką. Argument, że skazana popełniała przestępstwa z uwagi na brak środków utrzymania dla siebie i dzieci mógł zostać podniesiony przy orzekaniu kar za poszczególne występki, a na etapie orzekania kary łącznej ponowna ocena stopnia społecznej szkodliwości czynów nie jest możliwa. Obrońca z wyboru – adw. M. S. podkreślał też obecny stan skazanej i to, że spodziewa się dziecka, przy czym jest to ciąża zagrożona. Okoliczność ta, podobnie jak poprzednio omówione nie przemawiała za złagodzeniem kary łącznej. Skoro skazana mając perspektywę pobytu w zakładzie karnym (już po wyroku łącznym SR Grodzisk Wlkp.) i mimo obciążenia opieką nad dwiema córkami zdecydowała się na kolejne dziecko to ze świadomością ewentualnej rozłąki na czas odbywania kary. Podkreślić trzeba, że w warunkach izolacji penitencjarnej osadzonym jest zapewniona odpowiednia opieka medyczna i podawanie zaleconych przez lekarzy lekarstw. W przypadku zaś wątpliwości czy skazana może odbywać karę w jej aktualnym stanie zdrowia możliwe będzie zasięgnięcie opinii biegłego medyka sądowego czy skierowanie na badanie sądowo-psychiatryczne. Są to już kwestie wykonawcze, którymi zajmuje się sąd penitencjarny.

Natomiast w tym miejscu należy podać to co pominął apelujący, a co zasadnie spowodowało wymierzenie skazanej kary orzeczonej w wyroku Sądu I instancji. A. C. jest bowiem przestępczynią, wręcz notorycznie

popelniającą umyślne przestępstwa przeciwko mieniu. Apelujący nie wspomina o tych niekorzystnych dla skazanej okolicznościach, które miały niebagatelne znaczenie dla odpowiedniego określenia wobec niej wymiaru kary łącznej uwzględniającej historię jej skazań. Posażona popelnila ponad 100 przestępstw, z czego w ostatnim wyroku objętym węzłem kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie II K 231/18 (wyrok opisany w pkt XXXVII zaskarżonego wyroku) było to łącznie 77 czynów z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk. Szkody materialne wyrządzone poszczególnymi przestępstwami oszustw były stosunkowo niskie, co podkreślał obrońca, ale ze względu na liczbę tych czynów łącznie dają one całkiem pokaźną kwotę. Ponadto, co wymaga podkreślenia, dotychczas skazana nie naprawiła wyrządzonych szkód. Tylko w formie deklaracji pozostają stwierdzenia, że skazana systematycznie wpłacała niewielkie kwoty na poczet obowiązków naprawienia szkód z jednostkowych wyroków albowiem nie przedłożono żadnych dowodów na tę okoliczność. Warto wspomnieć, że nie nastąpiło także w postępowaniu wykonawczym, chociaż skazana była o to niejednokrotnie wzywana przez kuratora sądowego w ramach dozoru. Postawa skazanej po popelnieniu przestępstw nie pozwala zatem na jej szczególne premiowanie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Nie można było również podzielić stanowiska obrońcy (pismo adw. M. S. z dnia 18 marca 2022 r.), iż skazana zrozumiała swoje błędy z przeszłości, zerwała z przestępczym procederem i chce żyć zgodnie z prawem. Trzeba bowiem podać, że wyrokiem nakazowym z dnia 11

sierpnia 2021 r. Sądu Rejonowego (...) w P., sygn. akt VIII K (...) A. C. została prawomocnie skazana za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 26 czerwca 2020 r. do 14 lipca 2020 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wszystko to poddaje w wątpliwość prawdziwość skruchy i żalu wyrażanego przez skazaną, a także jej tak krytycznego podejścia do przeszłości kryminalnej, o czym zapewniał obrońca. Ponadto przed Sądem Rejonowym (...) w P. prowadzona jest przeciwko A. C. sprawa karna o kradzież biżuterii i gotówki, co oznacza, że skazana nadal pozostaje w zainteresowaniu organów wymiaru sprawiedliwości.

W świetle powyższych wskazań stanowisko Sądu Rejonowego o niepoprawności skazanej i negatywnej prognozie kryminologicznej należało w całości podzielić. Okoliczności te, pomijane przez obronę, musiały znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio surowym wymiarze kary łącznej. A. C. jest bowiem wielokrotną przestępczynią, 37 razy skazywaną przez sądy karne. A należy pamiętać, że popełnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Wskazuje to bowiem na posunięty stopień demoralizacji skazanej, dla której wejście w konflikt z prawem nie było jednorazowego i przypadkowego (wyrok SA w Białymstoku z 4 kwietnia 2019 r.,

sygn. akt II AKa 34/19, Legalis nr 2238832).

Sąd odwoławczy stwierdził zatem, że wymiarzenie skazanej kary łącznej w niższym wymiarze (proponowanym przez obronę) byłoby sprzeczne z celami zapobiegawczymi i wychowawczymi, a także przede wszystkim potrzebami w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Apelujący nadał zbyt duże znaczenie trudnej sytuacji rodzinnej, osobistej i finansowej skazanej, ignorując przy tym szereg okoliczności bardzo niekorzystnych jakie nie mogły i nie zostały pominięte w wymiarze kary łącznej. Szansa odbycia kary w systemie dozoru elektronicznego, o co zabiegał obrońca, nie może być wyznacznikiem wysokości kary łącznej albowiem przepisy kodeksu karnego dają dyrektywy kształtujące wymiar kary łącznej (art. 85a kk) i w tym przypadku sprawiedliwa i wyważona kara łączna orzeczonej przez Sąd Rejonowy wykluczała możliwość skorzystania z tej możliwości wobec skazanej w postępowaniu wykonawczym. Podsądna A. C. wymaga intensywnego i długofalowego oddziaływania aby zrozumiała naganność swoich zachowań, ale też aby kara ta podziałała na nią prewencyjnie i trwale zaprzestała popełniać przestępstwa. Skazana nie wykonała dotąd żadnej z orzeczonych wobec niej kar ograniczenia wolności, co uzasadniało połączenie w karę łączną również tego rodzaju kar (art. 87 § 1 kk). Jeszcze raz w tym miejscu podkreślić należy, że orzeczonej przez Sąd Rejonowy karze łącznej 2 lat pozbawienia wolności jest i tak wyjątkowo łagodną reakcją karną, zwłaszcza uwzględniając granice kary łącznej kształtujące się

<p>w tej sprawie pomiędzy rokiem a ośmioma latami i sześcioma miesiącami pozbawienia wolności.</p> <p>Biorąc pod rozwagę wszystko powyższe, Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zaaprobowania stanowiska apelującego o rażącej niewspółmierności wymierzonej skazanej kary łącznej, gdzie bezzasadnie domagano się zastosowania zasady pełnej absorpcji, która (jak już wielokrotnie wskazano wcześniej) winna znaleźć zastosowanie jedynie w bardzo wyjątkowych sytuacjach. Taka atypowa sytuacja w przedmiotowej sprawie zaś nie miała miejsca.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie absorpcji i wymierzenie skazanej kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Obrońca nie był zresztą konsekwentny w zgłoszonym wniosku gdyż proponowany wymiar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie jest najwyższą z orzeczonych kar jednostkowych. Zatem wnioskowana kara niższa o 6 miesięcy od do tej z zaskarżonego wyroku, miałyby być wymierzona z zastosowaniem częściowej absorpcji. Postępowanie odwoławcze nie potwierdziło by Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek błędów w zebraniu</p>		

i ocenie okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Wobec tego nie stwierdzono aby wymierzona przy zastosowaniu zasady asperacji kara łączna 2 lat pozbawienia wolności była rażąco niewspółmiernie surowa. Wniesiona przez obrońcę skazanej apelacja umożliwiła natomiast dokonanie z urzędu przez Sąd Okręgowy kilku niezbędnych zmian zaskarżonego orzeczenia, które zostaną omówione w pkt 5.2. Zmiany te realnie nie polepszyły jednak sytuacji skazanej.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.12.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Poza zmianami opisanymi dokładnie w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianami opisanymi w pkt 5.2.) jest całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońcy skazanej, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Apelacja nie dotyczyła orzeczenia o karze łącznej grzywny i</p>	

wobec braku ku temu podstaw nadzwyczajnych nie dokonywano ingerencji w to rozstrzygnięcie.	
<i>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w punkcie XV części wstępnej wskazano, że skazanie dotyczy przestępstwa popełnionego w dniu 16 sierpnia 2016 r.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Po analizie akt sprawy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy o sygn. akt IV K 1106/16 Sąd Okręgowy dostrzegł błąd w zaskarżonym wyroku, w opisie czynu. Mianowicie przestępstwo z art. 286 § 3 kk skazana popełniła w dniu 16 sierpnia 2016 r., a nie rok później, w dniu 16 sierpnia 2017 r. jak mylnie przyjął Sąd I instancji w pkt XV zaskarżonego orzeczenia. Dostrzeżone uchybienie wymagało ingerencji ze strony organu odwoławczego.	
0.0.12.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w punkcie XXXV części wstępnej dodano, że postanowieniem Sądu Rejonowego w O. z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie II K (...) warunkowo zawieszono wobec skazanej wykonanie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności na okres 3 lat próby, oddając skazaną w okresie próby pod dozór kuratora.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd Rejonowy orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanej A. C. objął karą łączną skazanie z wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 lutego 2019 r., o sygn. II K (...) na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXXV). Umknęło bowiem uwadze tego organu postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 14 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...) (k. 551, tom IV), z którego wynika, że na podstawie art. 152 kkw, art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk i art.	

<p>73 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk warunkowo zawieszono wobec skazanej A. C. wykonanie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 lutego 2019 r., na okres 3 lat tytułem próby i w tym okresie oddano skazaną pod dozór kuratora. Sąd Rejonowy opisując dane z tego wyroku w pkt XXXV nie ujął tam tej informacji i nie uwzględnił jej przy wyrokowaniu. Tymczasem orzeczenie z postępowania wykonawczego o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec skazanej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności było istotne dla wydania poprawnego wyroku łącznego, zatem wzmianka o wydaniu opisanego wyżej postanowienia winna zostać zamieszczona w punkcie XXXV. Dlatego też, Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok poprzez dodanie w punkcie XXXV części wstępnej informacji o treści postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 14 grudnia 2020 r.</p>	
<p>O.O.13.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że z punktu 1 wyeliminowano z kar do połączenia karę pozbawienia wolności z punktu XXXV i na podstawie powołanych w tym punkcie przepisów połączono pozostałe orzeczone wobec skazanej kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności i wymierzono jej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Uwzględniwszy, że kara 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 18 lutego 2019 r. została warunkowo zawieszona w postępowaniu wykonawczym, Sąd Okręgowy wyeliminował tę karę z kar do połączenia węzłem kary łącznej. Sąd Rejonowy mając na uwadze brzmienie art. 89 § 1 kk nie włączył w poczet kary łącznej żadnej z kar pozbawienia wolności orzeczonych w stosunku do skazanej z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, gdyż takie rozwiązanie byłoby niekorzystne dla A. C.. Podobnie należało ocenić objęcie węzłem kary łącznej skazania z wyroku Sądu Rejonowego w O. w zakresie którego skazana korzysta z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary orzeczonego w postępowaniu wykonawczym (obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują takiego rozwiązania). Włączenie tego skazania w poczet kary łącznej doprowadziłoby</p>	

do konieczności odbycia tej kary przez A. C., niwecząc tym samym postanowienie wydane jeszcze w trybie art. 152 kkw. Dlatego niezbędne okazało się wyeliminowanie z punktu 1 zaskarżonego wyroku punktu XXXV i ponowne orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z pozostałych skazań. Spowodowało to konieczność weryfikacji na etapie II instancji, czy mimo zmniejszenia ilości wyroków jednostkowych objętych wyrokiem łącznym orzeczona przez Sąd Rejonowy kara łączna w tym samym wymiarze będzie adekwatna i sprawiedliwa. Należało zatem uwzględnić, iż wyeliminowana z kary łącznej kara jednostkowa swoim wymiarem stanowiła jedynie niewielki odsetek sumy wszystkich kar jednostkowych, co do których wydany został wyrok łączny (ok 3% kary łącznej). Poza tym liczba i rozmiar okoliczności niekorzystnych występujących w tej sprawie, omówionych w punkcie 3.1. także przemawiały za pozostawieniem kary łącznej na dotychczasowym poziomie. Ostatecznie Sąd II instancji doszedł do przekonania, iż nie było podstaw do obniżenia wymiaru kary łącznej i dlatego też wymierzył skazanej karę łączną 2 lat pozbawienia wolności czyli w takiej wysokości jak to bardzo łagodnie orzekł w stosunku do skazanej Sąd I instancji.

O.O.14.

Przedmiot i zakres zmiany

Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że na podstawie art. 572 kpk umorzono postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wskazanym w punkcie XXXV części wstępnej wyroku.

Zwięźle o powodach zmiany

Oczywistą konsekwencją wyeliminowania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem wskazanym w punkcie XXXV części wstępnej wyroku z orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności było umorzenie postępowania o wydanie wyroku łącznego w tej części. Przepis art. 572 kpk stanowi zaś, że jeżeli brak warunków do wydania wyroku łącznego sąd umarza postępowanie w danym zakresie.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.	Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy w pkt	

	<p>swego wyroku sprostował oczywistą omyłkę pisarską w punkcie 1 sentencji zaskarżonego wyroku, poprzez zastąpienie zapisu „kary <u>pozbawiania</u> wolności” słowami „kary <u>pozbawienia</u> wolności”.</p> <p>Sąd Okręgowy dostrzegł z urzędu, wskazaną wyżej omyłkę pisarską, która wymagała sprostowania, gdyż nie jest znana ustawie „kara pozbawiania wolności”. Omyłka miała charakter oczywisty.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<p>4.</p>	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił skazaną od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Skazana nie pracuje, jest obecnie w ciąży, utrzymuje siebie i 2 dzieci z zarobków męża oraz świadczeń socjalnych. Ponadto A. C. ma jeszcze szereg nieuregulowanych zobowiązań finansowych z poprzednich wyroków skazujących, które powinna jak najprędzej wykonać. Jest jeszcze perspektywa odbycia orzeczonej w niniejszej sprawie kary łączna 2 lat pozbawienia wolności, gdzie pobyt w izolacji obniży jej możliwości zarobkowania. Wszystko to przemawiało za uznaniem, że obciążenie skazanej kolejnymi kosztami powodowałoby dla niej i jej rodziny nadmierną uciążliwość.</p>

<p>7. PODPIS</p>
<p>Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Małgorzata Winkler-Galicka</p>